Габдулла Тукай

И каләм!

И каләм! Китсен газап, ит син безне шат;
Без дә синең аркаңда туры юлга басыйк аяк.

Без әсирләрне, ялкауларны да зур эшкә этәр;
Милләткә мәрхәмәт ит, — зинһар, хурлыкка калдырма.

Европаны күтәреп син югары күкләргә кадәр,
Ник төшердең безне — җиде кат җир астына кадәр?

Милләтнең бу хәле хикмәт китабына теркәлгәнме?
Гомернең һәрбер сулышы хурлык белән чикләнгәнме?

Чакырып яз укырга, уку кыйммәтен тәкъдир ит;
Аңлат наданлыкның начарлыгын, аңлат агу икәнен.

Яз караны "кара" дип һәм акны ак,
Җөпне "җөп" дип һәм шулай ук такны так.

Һәр кеше күңелен [генә] күрмә, милләт авыруына бак!
Бәддога — явыз догага һичвакыт салма колак.

И каләм, бәхет һәм якты киләчәгебез синнән килер;
Якты киләчәгебез дүрт күз белән рәхмәтеңнән көтелә.

Үтмәсен караңгылыкта айларыбыз, көннәребез,
Гамьсез дә без, надан да без — вай хәлебез, вай хәлебез!

Һәрьяктагы мөселманнар бер төслүк аһ-ваһ итә!
Безгә мондый кара бәхет нидән килде? — дип әйтә.

И каләм, безгә һәр даим ярдәм һәм мәрхәмәт ит;
Хәсрәт, хурлык, мескенлекләр — мәңгегә кит!

1906 ел